

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1225/2025
17.12.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марија Србиноски, адвокат из ..., против туженог „Обућа Павле“ доо Бела Паланка, чији је пуномоћник Дејан Тирић, адвокат из ..., ради поништаја споразума о престанку радног односа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1539/2024 од 03.10.2024. године, у седници одржаној 17.12.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1539/2024 од 03.10.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пироту П1 102/23 од 05.03.2024. године ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев да се утврди да је ништаво решење о споразумном престанку радног односа од ...2023. године. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев да се поништи као незаконито решење о престанку радног односа од ...2023. године и да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад и призна му сва права по основу рада. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 112.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1539/2024 од 03.10.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Пироту П1 102/23 од 05.03.2024. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побјану пресуду у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на основу Уговора о раду број ... на пословима ... Дана ...2023. године поднео је и потписао захтев за споразумни раскид радног односа а ....2023. године, потписао споразум о престанку радног односа са туженим, са датумом ...2023. године. На основу захтева тужиоца и споразума о престанку радног односа тужени је донео Решење о престанку радног односа од ...2023. године које је тужилац примио ...2023. године. Дана ...2023. године, тужилац је са новим послодавцем „ББ“ доо закључио Уговор о раду на одређено време од ...2023. године. Одјављен је са рада код туженог ...2023. године, а пријављен код новог послодавца ...2023. године.

На основу овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је одбио тужбени захтев са образложењем да оспорено решење туженог као појединачна одлука послодавца није противно принудним прописима, не садржи друге неправилности и није ништаво. Чињеница да тужени као послодавац није обавестио тужиоца писаним путем о последицама до којих долази у остваривању права за случај незапослености пре закључења споразума нити у самом споразуму, не утиче на пуноважност споразума, јер је циљ одредбе члана 177. Закона о раду да се запослени упозори на последице престанка радног односа споразумом пре потписивања споразума. У конкретном случају тужиоцу је радни однос престао код туженог на његов захтев како би засновао радни однос код другог послодавца, па изостанак ове одредбе у споразуму не повлачи ништовост целог споразума, у смислу одредбе члана 105. став 1. ЗОО, јер се питање незапослености у том тренутку није ни постављало. Предметни споразум је закључен без мана воље на страни тужиоца, па не постоје ни разлози рушљивости односно разлози за његов поништај, а самим тим ни за поништај решења послодавца о престанку радног односа тужиоца. Тужилац је слободно изразио вољу подношењем захтева за споразумни престанак радног односа, односно за закључење споразума о престанку радног односа, па је између њега и туженог постигнута сагласност воља о споразумном престанку радног односа, будући да су услови које је у том тренутку понудио други послодавац били прихватљивији за тужиоца. Чињеница да нови послодавац није поступио на начин како је то тужилац очекивао не може се довести у везу са поступањем туженог, јер тужилац није доказао да је доведен у заблуду од стране туженог, нити да је било претњи ни принуде, а чињеница да од стране туженог приликом закључивања споразума о престанку радног односа није упозорен да нема право на новчану накнаду за случај незапослености као и да му по престанку радног односа не тече стаж осигурања, што су последице незапослености, није утицала на пуноважност закљученог споразума из напред навесених разлога.

По налажењу Врховног суда правилно су нижестепени судови применили материјално право.

Одредбом члана 175. став 1. тачка 3. Закона о раду прописано је да радни однос престаје споразумом између запосленог и послодавца, који сагласно члану 177. истог закона треба да буде у писаној форми, а пре потписивања споразума, послодавац је дужан да запосленог писаним путем обавести о последицама до којих долази у остваривању права за случај незапослености. Према цитираној одредби закона, основ

за престанак радног односа је споразум који закључују послодавац и запослени. Сматра се да је споразум закључен када послодавац и запослени постигну сагласност како о престанку радног односа тако и у погледу осталих питања који су од значаја за престанак радног односа (дан прекида рада, исплата неисплаћених зарада и других примања по основу рада, права у погледу неискоришћеног годишњег одмора и др). Да би споразумни престанак радног односа производио радноправно дејство, мора да буде резултат слободно изражене воље. Закон о раду не прописује обавезни садржај овог споразума, нити из којих разлога се може закључити, важно је да између уговорних страна дође до сагласности воља, а иницијативу за закључење овог споразума могу дати и послодавац и запослени. Споразум претпоставља да су се уговорачи сложили у својим интересима и у томе усагласили. Споразум се може оспорити због мана воље (претње, принуде, преваре и битне заблуде) и из тих разлога тражити да се поништи. Међутим, то морају бити озбиљни недостаци (тј. мана воље) и несумњиво доказани, а тужилац такве наводе није истицао у овој парници.

Нижестепени судови су извели правилан закључак да су странке потписивањем предметног споразума исказале сагласност воља у погледу престанка радног односа тужиоца, па је тужени донео решење о споразумном престанку радног односа ...2023. године а тужилац је ...2023. године са новим послодавцем закључио уговор о раду на одређено време до ...2023. године. Одјављен је са рада код туженог ...2023. године, а пријављен код новог послодавца ...2023. године. Чињеница да тужени као послодавац пре потписивања споразума из члана 177. ЗОО, запосленог овде тужиоца није обавестио о последицама до којих долази у остваривању права за случај незапослености, не утичу на пуноважност самог споразума јер је тужиоцу радни однос престао код туженог послодавца на његов захтев како би засновао радни однос код другог послодавца. То што тужени у конкретном случају није упозорио тужиоца писменим путем о последицама до којих долази у остваривању права за случај незапослености не чини решење о споразумом престанку радног односа незаконитим, управо из разлога што је тужилац одмах (сутрадан) након престанка радног односа код туженог засновао радни однос код другог послодавца те у сваком случају не би могао да користи права за случај незапослености.

Нису основани наводи у ревизији да је тужилац доведен у заблуду јер је намера туженог била да се реши вишка радника, те да није постојала воља да тужиоцу ни осталим радницима који су прешли на рад код новог послодавца престане радни однос код туженог, да предлог за споразумни престанак радног односа није поднео тужилац већ је то урадио сам тужени као послодавац, с обзиром да утврђено чињенично стање (које се ревизијом не може побијати на основу члана 407. ЗПП) а посебно чињеницу да је тужилац следећег дана по доношењу решења о споразумном престанку радног односа засновао радни однос код новог послодавца, из чега произлази да не би могао да оствари ни право на новчану накнаду за случај незапослености, нити да му не тече стаж осигурања, што су последице незапослености јер је одјављен са рада код туженог ...14.2023. године, а одмах сутрадан пријављен код новог послодавца.

Остале наводе у ревизији којима се оспорава оцена изведених доказа и утврђено чињенично стање, Врховни суд није ни ценио с обзиром на то да се ревизија применом члана 407. став 2. ЗПП, из ових разлога не може изјавити.

На основу члана 414. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић, с.р.**

За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић